



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Westonus ad Londinensem Arcem wisbico amotus, exulat, migrat in
Hispanias, moritur. n. 25.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

esse debent atque perspecti, nihil ut lateat in doctrina nocuum, aut quoad fieri potest in moribus indecorum. Quæ omnia summo opere iuuant ad hæc munia quæ in Missione requiruntur minorum damno proprio, maximoque cum aliorum fructu peragenda. Neque est cur quis inuideat Domino Mellis quod nimis multos habeat operarios quos mittat in vineam suam. Non ita faciunt homines Societatis qui ab anno alterius seculi octogesimo circueiunt mare & aridam ut facerent Profelytos, & ex Seminariis optimè per eos opportunissimeque constitutis emitterent cultores quam maxime idoneos. Societas igitur ad Missiones vtiliter peragenda quam potest studiosè se comparat, neque sumit sibi honorem nisi ad quem à legitimo superiore vocatur, neque in eo quod ad *Archipresbyteri* nominationem spectat aliud præstitit quàm quod cuique præstandum est, ut scilicet clarè sincereque, tanquam coram Deo, mentem aperiret cum rogaretur.

XXIV. Hæc sunt quæ ad querimoniam aduersus Societatem in causa Archipresbyteri propulandâ spectare visa sunt, omissis calumnijs varijs quæ vel verbo vel libris scriptis ab animis plus æquo commotis prodierunt, quas contemnendo potius quam refutando diluere satius est, cum prudens quisque facillè videre possit quàm nullo fundamento effutiantur, nulla firma radice consistant. Cum vero in ipsis his principijs Missionis, quando vix quinque vno tempore tota Infula Societatis homines reperiebantur, numerabantur vero Sacerdotes reliqui supra trecentos, tanta in nos conflata sit inuidia, ut saluis nobis ipsi salui esse non posse viderentur, nemini alienum ab humana fragilitate videri debet, si nobis auctis propagatisque per vniuersam Angliam, eadem quandoque irrepit inuidiæ species, & Societatis splendorem virtute & doctrina longe lateque diffusum suis luminibus officere arbitrentur ex ijs quidam, qui honores, dignitates, quæstum, aut temporale aliquod commodum cum Sanctissima animarum salute persequenda quærere non ducunt ab suo Instituto disunctum. Ut enim sunt hæc quæ vulgus in honore & in bonis ponit certis circumscripta regionibus atque limitibus, atque eo arctiora quo in plures distribuenda; nisi quis mentem firmiter oculoque teneat in Dei diuitias abundantiamque defixos, facillè est ut timore metuque corripatur nè id quod pluribus suppeditatur, alicui desit. *Angustæ sunt enim plerumque spes humanæ; & quæ assequi cogitatione non possumus in nunquam euenturis collocamus.* Habet tamen diuina Magnificencia Thelauros absconditos quos in non quærentes affluenter effundat, & quibus eorum etiam desiderio qui quærunt (si ratione & modo quærant) satisfaciat. Nostræ certe Societati deesse nunquam poterit aut splendor aut res, quotiescunque lux ac proximorum saluti intenta, hanc vnâ cæteris neglectis pro vnus Deiglora persequetur. Sed ut vitutibus potius quam vitijs recentendis letoriæ diu adimatur, ad *Vestonum* redeamus.

XXV. Hunc quoniam intemperantes homines consilijs suis in alijs Sacerdotibus vna captiuis corrupendis aduersari potissimum autumabant

V

VVestonus à vris. bicensi ad Londinensem Arcem a cura motus.

1587.

curauere à wisbicensi ad Londinensem Arcem amoueri. Isthic angustum conclaue cum breui strato sortitus, & modico per arctum foramen adiutus lumine sacras paginas dies noctesque verlabat; & quia principio in eum locum Prouerbiorum inciderat *sicut ostium vertitur in cardine suo, ita piger in lectulo*; statuit prorsus abstinere lecto quemadmodum abstinerat Wisbici, quoad per Superiores liceat; id etiam solitus dicere, solitudinem, tenebras, pædorem, angustias, cæteraque carceris illius incommoda hominem à mente facile dimouere posse, nisi arctissimam cum Deo coniunctionem adamarit. Eo in Sepulchro, vt ita dicam, cum septem vel octo annos sic uiuus egisset vt oculorum penè amisso lumine memoriâ librorum loco vti necesse esset (integrum enim Sacrorum Bibliorum textum memoria comprehendisse dicitur) demortuâ Elizabethâ & Iacobo Scotiæ sexto Regnum in Anglia auspicante, pluribus cum Sacerdotibus in exilium eiectus est anno sexcentesimo tertio, ea opinione sanctitatis, vt sicut in scribendo, *Personij* grauitas, in dicendo *Campiani* copia, ita in vitæ genere *Vvestoni* pietas in prouerbium uerteretur. Quam pietatem & nostræ & aduersæ Religionis homines venerati sunt. Narrabat *Thomas Garnettus*, (gloriosus deinde Martyr) cum exul Louanij Tyronum probationibus exerceretur, Commentariensem illum qui Wisbici *Vvestono* custos fuerat, legentem Watsoni quodlibeta, incidisse in quædam quæ *Vvestono* contumeliose aspergebantur, indignabundumque proiecisse confestim librum, atque iureiurando affirmasse falsa esse omnia quæ *Vvestono* obijciebantur; illum enim sanctam atque innocentem vitam duxisse Wisbici, tantumque se eius precibus tribuere vt in eis Deo commendari vehementer optaret. Is quoque à quo in Arce Londinensi tenebatur vincetus asserbat se pridem diabolum, nunc Sanctum habere in custodia, *Vvestonum* uidelicet, cum non ita pridem Nortonum quendam habuisset Catholicorum vexatorem. Exul migravit primum Romam, deinde

Exulat.

de Hispalim, atque reliquam in Hispaniam. Madritum delatum Prouincialis cum Antiquissimis Patribus de genu orarunt vt bene ipsis precaretur, olim enim plerique meminerant cum etiam tum Sanctitatis opinionem nactus fuisset. Rector Vallisoleteni Anglorum Seminarij renunciatus, vt prudentiâ & pietate vnumquemque deuincierat, ita omnibus in morte reliquit sui desiderium, quæ nono Aprilis Anni supra sexcentimum decimum quinti finem illi viuendi hic attulit cum futuræ vitæ spe optima; nam cum desperatas iam esse Medicorum operas nunciaretur, alacri animo illud Psalmistæ repetijt, *Latatus sum in his quæ dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus*. Tantamque in diuina Misericordia fiduciam posuerat, vt ne morte quidem tam vicina moueretur, audenterque diceret. "Non timeo, Domine, non timeo; Tu scis, Domine, quod non timeo) In hac vero vita nihil superesse quod non libenter desereret; mortem quam vitam fore iucundiozem. Funus non in Anglicano solum, sed in domo Professæ Nostrorum, nunc Sancti

Migrat in Hispanias.

Ignatij Collegio, curatum est magno omnium Ordinum concursu, perorante

rante

rante Francisco Labata celebri per eos dies concionatore; & narrante, quod 1887.
 cum à quopiam in Anglia malum dæmonem insidentem pelleret, rogatus à
 dæmone vt Elizabetham Reginam permetteretur ingredi, renuit *VVestonus*,
 omnia animæ & corporis ornamenta illi optans, nefas autem existimans
 mali quidquam inferre ei quam licet in fide dissidentem Reginam tamen
 suam & Principem agnoscebat. Tum dæmon, visne vt in te ingrediar? Si Deo
 ita visum fuerit, non recuso, inquit *VVestonus*. At cauebo ego mihi, ait dæ-
 mon; Tantundem enim in Te solatii inuenirem quantum si in Aquæ Bene-
 dictæ vas immergerer. Ille neque vindictâ, neque vanitate captus iusso im-
 portuno hospite abire quo Deus permetteret, hominem molestiâ quam pas-
 sus fuerat liberauit. Annos septendecim in vinculis expleuit: Quid in his
 perpeffus sit ex eo licet colligere, quod tametsi rerum suarum fuerit parcus æ-
 stimator, asseruerit quidquid in reliqua vita dolorum ægritudinumue susti-
 nuerit, nè vnus diei noctisque doloribus quos in Arce Londinensi tolerauerat
 par esse potuisse: Nimirum vt eum inter homines verlabatur in malos
 dæmones potestate ad eos reprimendos pollebat, atq; ab obsessis pellendos,
 ita eum solitarius agebat in Arce, illi neque de die, neque noctu quiescere si-
 nebant, modo verberibus modo importunis clamoribus, cultis etiam & fu-
 nibus immixtis in desperationem adigere satagentes; fastidusque est in quin-
 quaginta diebus vix decem habuisse horas somni: Importunitatem tamen
 hanc constanti ad Deum oratione peruecit: Plura nè ad nostram notitiam
 peruenirent eius fecit humilitas, etenim licet reliquam suam vitam mandan-
 tibus Superioribus scripto tradiderit, induci tamen nunquam potuit vt quæ
 in Arce contigerant omnia enuntiaret; eo maiori in Cælo donandus gloria,
 quo isthic concupierat obire inglorius.

Vid. Per-
 altam in
 eius vita



V 2

HIS